

Sygnatura akt I C 41/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 5 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSR Marta Ładzińska**

Protokolant: Paulina Poręba

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku (...) S.A. w K.**

przeciwko **D. L.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego D. L. kwoty 4 710,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 02.08.2012 r. do dnia zapłaty. Strona powodowa wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania podała, że powodowi przysługuje od pozwanego wymagalna wierzytelność w kwocie 4 710,84 zł z tytułu zawartej na piśmie umowy o linię kredytową dla małych firm nr (...)z dnia 06.05.2009r. Na kwotę tę składa się 2345,93 z tytułu należności głównej, 18,60 zł z tytułu odsetek umownych za okres 06.05.2009 r. do dnia 06.05.2011r. oraz kwota 2 346,31 z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie do dnia 01.08.2012r.

Nakazem zapłaty z dnia 19.09.2012r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu, wnosząc o oddalenie powództwa. Zaprzeczył, aby miał zadłużenie wobec powoda w wysokości 4 710,84 zł oraz wskazał, że w dniu 28.10.2011r. złożył dyspozycję zamknięcia rachunku, karty płatniczej do rachunku oraz zamknięcia dostępu do systemów bankowości elektronicznej. Na dzień 28.10.2011r. posiadał saldo dodatnie w wysokości 994,33zł, która to kwota została pozwanemu wypłacona.

Pozwany zarzucił nadto, że powód nie przedstawił żadnych racjonalnych wyliczeń, a nie może się powoływać na wyciąg z ksiąg bankowych, albowiem nie stanowi on dokumentu urzędowego i nie może być jedynym dowodem istniejącego zadłużenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 06.05.2009r. (...) Bank (...) S.A. w W. zawarł z D. L. umowę o linię kredytową dla małych firm nr (...). Zgodnie z umową bank przyznał D. L. prawo do korzystania z odnawialnej linii kredytowej do wysokości 15 000 zł w celu związanym z prowadzoną przez D. L. działalnością gospodarczą. Kredyt został udzielony na okres od dnia 06.05.2009r. do dnia 05.05.2010r. w rachunku nr (...) (rachunek rozliczeniowy) Udzielenie kredytu skutkowało możliwością wielokrotnego wykorzystywania kredytu do kwoty 15 000 zł oraz spłaty w okresie, na jaki kredyt został udzielony. Ostatni dzień kredytowania był równocześnie dniem wymagalności kredytu.

Zgodnie z umową, od niespłaconego w terminie zadłużenia wynikającego z zawartej umowy bank pobiera odsetki. Przedłużenie okresu kredytowania odbywa się automatycznie na kolejne okresy 12-to miesięczne pod warunkiem prawidłowego wywiązywania się klienta z umowy oraz ogólnych warunków kredytowania i udzielania gwarancji oraz wydawania i użytkowania kart kredytowych i kart charge dla małych firm (ogólne warunki).

(**dowód:** umowa o linię kredytową dla małych firm nr (...) z dnia 06.05.2009r., k – 20-22)

D. L. dnia 28.10.2011r. wydał dyspozycję zamknięcia rachunku nr (...), zamknięcia karty płatniczej do rachunku (karty debetowej) oraz zamknięcia dostępu do systemów bankowości elektronicznej.

Na dzień 28.10.2011r. D. L. posiadał saldo dodatnie w wysokości 994,33zł, która to kwota została pozwanemu wypłacona.

D. L. miał obowiązek spłaty transakcji dokonanych kartą w trakcie trwania umowy o kartę wraz z opłatami i prowizjami. W przypadku, gdy po zamknięciu rachunku, do którego była wydana karta, bank otrzyma od organizacji płatniczej rozliczenie transakcji dokonanej kartą, posiadacz rachunku miał obowiązek spłacić taką transakcję wraz z ewentualnymi opłatami i prowizjami.

(**dowód:** dyspozycja zamknięcia rachunku, karty płatniczej do rachunku oraz zamknięcia dostępu do systemów bankowości elektronicznej, k – 40)

D. L. nie zawierał innych umów z (...) Bankiem (...) S.A.

(**dowód:** przesłuchanie pozwanego, k- 53v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie zostało oddalone.

W przedmiotowej sprawie nie był sporny fakt zawarcia pomiędzy stronami dnia 06.05.2009r. umowy o linię kredytową dla małych firm nr (...). Sporna pozostawała okoliczność, czy pozwany miał z tytułu niniejszej umowy zadłużenie u strony powodowej.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, tj. z umowy o linię kredytową dla małych firm nr (...), na dyspozycji zamknięcia rachunku, karty płatniczej do rachunku oraz zamknięcia dostępu do systemów bankowości elektronicznej. Dokumenty te nie były przez żadną ze stron kwestionowane, a ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu. Ponadto sąd oparł się na przesłuchaniu pozwanego, które korelowało z treścią dokumentów i było spójne na płaszczyźnie wewnętrznej.

Sąd oddalił wniosek dopuszczenie dowodu z wyciągu z ksiąg bankowych zgłoszony przez stronę powodową na okoliczność istnienia oraz wysokości zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15.03.2011r. w sprawie sygn. akt P 7/09 art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), w związku z art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym

wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Powołany wyrok odbiera wyciągom z ksiąg rachunkowych banku przymiot dokumentu urzędowego. Tym samym uzasadnione było nieuwzględnienie wniosku strony powodowej o zaliczenie tegoż wyciągu w poczet materiału dowodowego na okoliczności przez nią wskazane.

Jak wskazano na wstępie nie był sporny fakt zawarcia pomiędzy stronami dnia 06.05.2009r. umowy o linię kredytową dla małych firm nr (...). Sporna pozostawała okoliczność, czy pozwany miał z tytułu niniejszej umowy zadłużenie u strony powodowej. Wobec oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z wyciągu z ksiąg banku strona powodowa w ocenie sądu nie udowodniła faktu ani wysokości roszczenia.

Sąd nadto ustalił, że pozwany dnia 28.10.2011r. wydał dyspozycję zamknięcia rachunku nr (...), w którym to rachunku został udzielony kredyt, dyspozycję zamknięcia karty płatniczej do rachunku (karty debetowej) oraz zamknięcia dostępu do systemów bankowości elektronicznej i na dzień zamknięcia rachunku posiadał saldo dodatnie w wysokości 994,33zł.

Tym samym w ocenie Sądu pozwany wykazał, że nie istnieje jego zadłużenie wobec strony powodowej.

Strona powodowa nie zaoferowała żadnego dowodu, poza wyciągiem z ksiąg bankowych. Strona powodowa wykazywała nadto, że zadłużenie występuje z tytułu umowy o linię kredytową, a nie np., z tytułu transakcji dokonanych kartą płatniczą. Te twierdzenia strony powodowej w obliczu złożonego przez pozwanego dowodu Sąd uznał za nieprawdziwe.

Zgodnie z zasadami dotyczącymi rozkładu ciężaru dowodu wynikającymi z przepisu art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., strona powodowa winna była wykazać okoliczności wskazujące na zasadność swoich roszczeń, a w szczególności, że wierzytelność wobec pozwanego istnieje.

W związku z powyższym Sąd uznał za bezzasadne roszczenia objęte żądaniem pozwu i orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., biorąc pod uwagę, że strona powodowa, która przegrała postępowanie w całości, winna zwrócić pozwanemu wszystkie poniesione przez niego koszty. Na koszty te składała się opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł. Wysokość kosztów zastępstwa adwokackiego wynika z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.